

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Regele Lear

REPOVESTIRE DE

MELANIA G. MAZZUCCO

SAVE
THE
STORY

CURTEA & VECHÉ

Unu

În anul 3150 de la facerea lumii, când preaputernica cetate a Troiei era de veacuri un morman de ruine, într-un ținut pierdut în Marea Nordului domnea un rege însemnat. Numele lui era Lear.

Fusese fericit. Cucerise toate regiunile din jur, care alcătuiau o insulă numită Britania, cu multe pajiști verzi, pline de turme de oi, învăluită într-o ceață deasă. Fusese puternic, viteaz și pătimaș. Știa să lupte, să iubească, să călărească, să răspândească moartea atât în bătălii, cât și în sălile de judecată, să-i pedepsească pe cei răzvrățiți, să-i răsplătească pe cei supuși. Avea aur, argint, bronz, palate, câini, slujitori – așa de multe averi, că nici nu le putea număra. Cuvântul lui era lege. De la o vreme însă, îmbătrânea. Fiindcă și regii sunt oameni.

Și, odată înaintat în vârstă, a fost cuprins de tristețe. Era obosit de toate cele – să se războiască, să poruncească, să ucidă, să dea pedepse. Obosise până și de sine însuși. Dar un rege nu poate înceta niciodată să fie rege.

Pe toate le făcuse. Și, oricum, nu le mai putea face ca odinioară. Ochii nu-l mai ajutau, urechile îi

surziseră, picioarele îi deveniseră fragile, puterile i se împuținaseră.

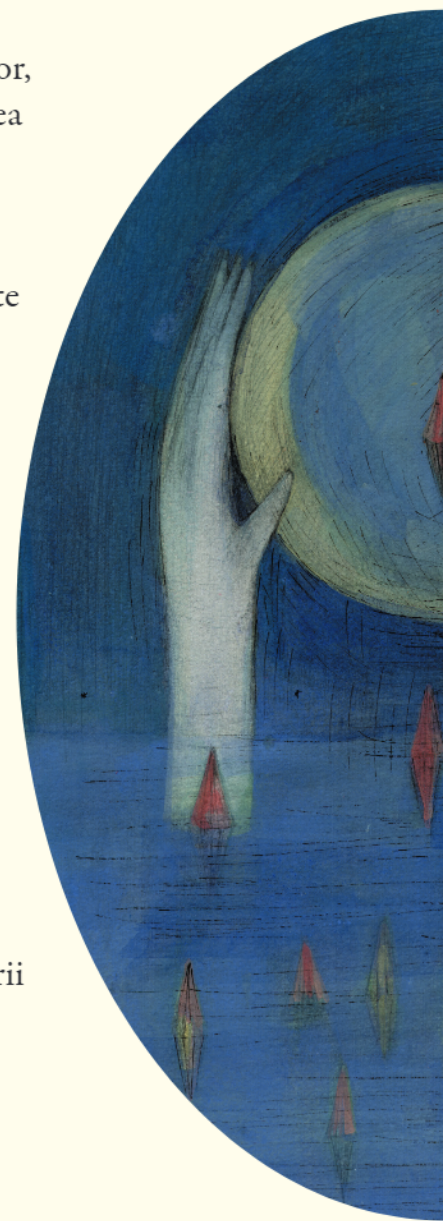
Truda domniei îl sleise. Prefera tovărășia câinilor, a drăgălașei sale mezine și a bufonului, decât pe cea a boierilor și a curtenilor.

Într-o zi, soarele a dispărut de pe cer și s-a înnegrit.

Într-o noapte, luna a dispărut de pe cer – și toate din jur s-au întunecat.

Marele preot a recunoscut profeția. Natura o luase razna, iar acesta era un mesaj din partea zeilor. Dacă în crucea zilei e noapte și cerul se goleşte, înseamnă că lumea se va întoarce cu susul în jos. Părinții își vor tăgădui fiii, iar fiii își vor renega părinții. Prietenii se vor destrăma, vor fi vrajbe, războaie și samavolnicii. Bogații vor ajunge săraci, nebunii vor deveni regi.

Lear și-a scărpinat barba albă și a spus că războaiele, ura, vrajba – răul, cu alte cuvinte – nu țin de stele, de soare ori de lună, ci de oameni. A declarat că el nu crede în profeții. Fiindcă dacă lumea s-ar fi întors într-adevăr cu susul în jos, atunci cei vârstnici ar fi ajuns iarăși tineri, iar tinerii ar fi îmbătrânit.

Prudent, marele preot l-a sfătuit să aducă jertfe zeilor, pentru ca profeția să nu se îndeplinească.

Nu s-a întâmplat nimic. Lear era mai departe rege, cei bogați deveneau din ce în ce mai bogați, mezina lui rămăsese tot o fetișcană, bufonul era tot bufon. Și regele nu numai că nu întinerea, dar îmbătrânea tot mai mult.

L-a întrebat pe preot ce e natura. Iar înțeleptul i-a răspuns că natura este ceea ce este. Ce a fost dintotdeauna și va fi întotdeauna.

L-a întrebat pe preot ce e un rege. Iar înțeleptul i-a răspuns că un rege este preaiubitul zeilor, cel care a fost dintotdeauna și va fi întotdeauna rege.

L-a întrebat pe preot ce îl face pe un rege să fie rege. Preotul a bâiguit, încurcat, că un rege n-are nevoie de nimic anume ca lucrurile să stea așa.

Atunci Lear a hotărât că avea să-și zvârle coroana de pe cap și să renunțe la putere. Adică, la cazna de a governa, de a purta de grijă dregătorilor, bogățiilor, pământurilor, oștirii, poporului, tuturor lucrurilor care îl împovărau, fără ca prin aceasta să înceteze a mai fi rege.

Asta i-ar fi redat libertatea – ba chiar tinerețea.

A doua zi urma să împlinească optzeci de ani.

Regele Lear ședea pe tron, purtând coroana pe cap, iar ceilalți din sală stăteau în picioare, în semn de respect. Erau prezenți cu toții, numai oameni de seamă, chemați din fiecare colț al insulei.

Regele avea trei fiice.

Cea mare, Goneril, era măritată cu ducele de Albany.

Cea mijlocie, Regan, cu ducele de Cornwall.

Mezina, Cordelia, nu avea soț deocamdată, căci tatăl său o iubea mai mult decât pe celelalte. Dorise să o păstreze lângă el, fiindu-i cea mai dragă dintre toate. Tinerei îi dădeau târcoale mulți pretendenți de vază. Chiar și din insulele învecinate veniseră prinți să o ceară de soție. Însă regele nu fusese în stare să se despartă de ea.

În mijlocul sălii tronului se afla, pe un trepied, o hartă înrămată. Înfațișa Britania.

Cu toții se întrebau ce putea însemna povestea aceea și de ce suveranul chemase atât de multă lume.

